„DE GULLE"

DOOR P. S.

Met z'n twintigen waren we ingekwartierd op 'n groote boerderij in een der kleinste dorpjes in 't Zuiden van Noord-Brabant.

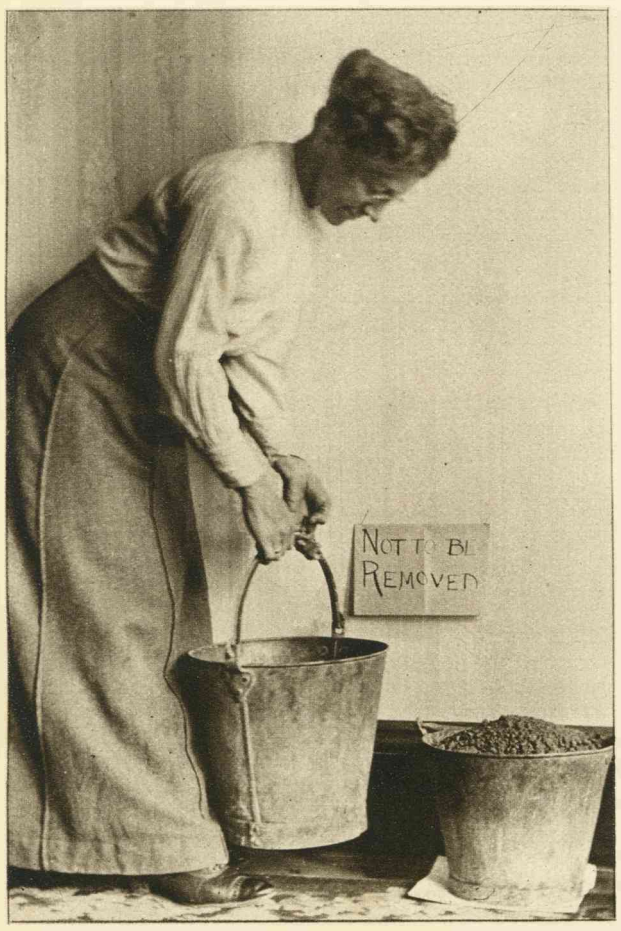
De plaats te noemen heeft geen nut, want tot het schrijven van deze kleine, ware geschiedenis heb ik slechts „de Gulle" toestemming gevraagd.

Opmerkelijk was het, dat onder ons alle rangen der maatschappij waren vertegenwoordigd. Bij de twintig waren drie studenten, enkele onderwijzers, aapjes-koetsiers, die onder normale omstandigheden te Rotterdam bij Museum Boymans op een vrachtje wachtten, ja zelfs een kermisreiziger sliep met ons onder het ruime dak van den hooizolder. Toch was over het algemeen de verhouding zeer vriendschappelijk en werd niemand uit onzen kring buitengesloten, uitgezonderd „de Gulle". Dit was de bij- of liever scheldnaam, waarmee wij één van ons twintigtal hadden vereerd. „De Gulle" was een stille jongen, wiens terughoudendheid ons ergerde en toen bij verschillende gelegenheden, naar het scheen, bleek dat deze terughouding met gierigheid gepaard ging, had hij al spoedig den bijnaam van „de Gulle".

DE ACTIE TEGEN SERVIË.

In verband met de voorgenomen Duitsch-Oostenrijksche actie tegen Servië, wordt er door de Serviërs den laatsten tijd een groot aantal stukken zwaar geschut naar de grenzen getransporteerd. Dikwijls zijn 8 of meer ossen noodig om deze zware stukken te vervoeren.

VOORZORGSMAATREGELEN IN ENGELAND.

Naar aanleiding van de in den laatsten tijd herhaaldelijk ondernomen Zeppelin-aanvallen op de Engelsche kust, zetten de Engelsche vrouwen thans emmers zand en water gereed, om een begin van brand direct te kunnen blusschen.

„Wel, Gulle", riep op zekeren avond een der studenten, „jouw ouwelui schijnen al even goedgeefsch te zijn als jijzelf. Je hebt, geloof ik, de heele mobilisatie nog geen postpakketje ontvangen, wel?"

„Nee, nooit," zei de Gulle zacht.

„Jij gaat rijk naar huis, man!" riep een ander. „Let eens op, jongens, voor den eersten cent, dien je hem ziet uitgeven an een sigaar, geef ik een rondje an jullie allemaal!"

„De Gulle" werd door soortgelijke gesprekken meer en meer teruggetrokken, maar toch zag niemand hem een cent van zijn traktement uitgeven. Nooit rookte hij, nooit dronk hij iets, nooit ging hij met ons uit, wetend dat dit hem enkele centen, misschien wel dubbeltjes kosten zou. We vonden hem een vervelenden vent en lieten hem, als we hem tenminste niet dwars zaten, links liggen.

„Je mot toch es opletten, Jan, wat-ie met z'n verjaardag krijgt," zei een kameraad op een kouden Januaridag tot me. „'k Weet toevallig, dat-ie een Donderdag jarig is."

„Niks, natuurlijk," antwoordde ik onmiddellijk, „hij is dol op zijn ouwelui, en die op hem, dat kan je wel merken. Wie stuurt nou in 's hemelsnaam zijn zoon niet eens een kleinigheidje?"

Den Woensdag vóór den verjaardag van „de Gulle" hadden we een tamelijk vermoeienden marsch, en bij thuiskomst was er geen van ons, die niet een glas bier kocht, behalve natuurlijk .... „de Gulle".

„Gulle, 'n glaassie bier van me hebben?" vroeg iemand hatelijk.

„Dankie" antwoordde hij, „'k heb geen dorst."

„Zoo", zei een tweede, „jij ben net as een stukkie stuf, man, dat heeft ook nooit dorst. Heb-ie er wel an gedacht, dat je 't heelemaal present krijgt, voor niks, zeg Gulle?"

„De Gulle" werd rood van woede; hij scheen zich echter te bedwingen, draaide zich om en liet zich dien Woensdag niet meer zien.

„Zeg jongens, we moesten er nou toch eens uitscheiden met dien vent eeuwig en altijd dwars te zitten" zei een goedhartige melkboer. „We hebben het altijd op hem."

Van alle zijden kwamen onmiddellijk protesten.

„Ben je gek, moet-ie z'n eigen maar niet zoo armoedig anstellen. Nooit geeft-ie wat weg, nooit leent-ie je wat. Hij wil je alleen maar helpen als 't em niks kost. Je wordt er beroerd van as je er op gaat letten!"

„Let er dan niet op," merkte er een heel ad rem op.

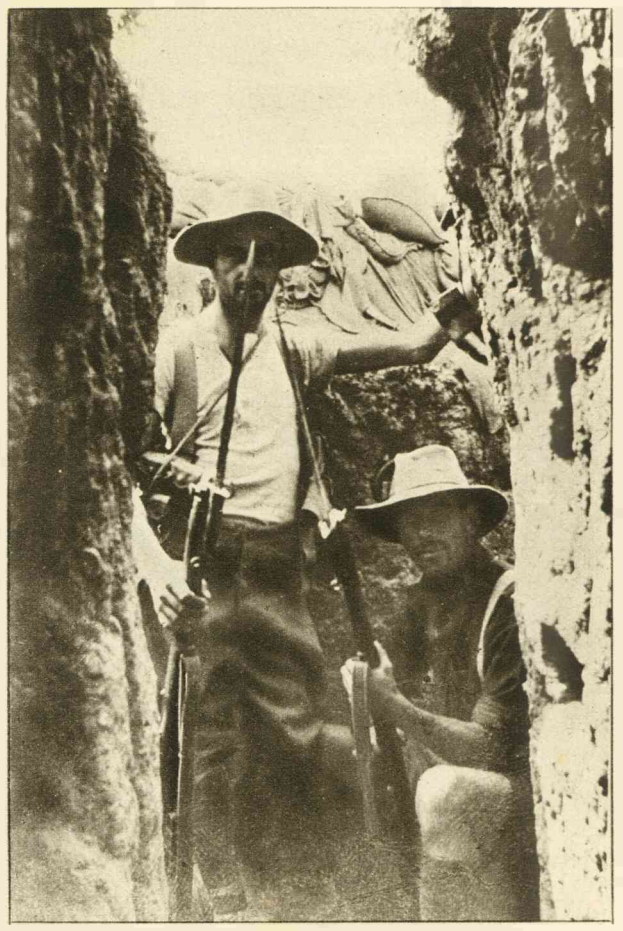
„Morgen is-'t-ie jarig, jongens. Kunnen we geen mop hebben?" vroeg degene, die mij reeds over den verjaardag van „de Gulle" gesproken had.

Sommigen waren hier sterk voor, anderen niet, maar

De oorlogstoestand in de Antwerpsche haven.

De sinds de inname van Antwerpen door de Duitschers, niet meer werkende stadselevators.

DE STRIJD OP GALLIPOLI.

Een kijkje in de loopgraven der Geallieerden op Gallipoli: Australische hulptroepen, die om zich bij een handgemeen beter te kunnen weren, de tuniek en verdere overbodige kleedingstukken hebben afgelegd.

ANTWERPENS HAVEN IN OORLOGSTIJD.

Links: Gezicht op het Nieuwe Kanaaldok. Rechts: Gezicht op de kaaien en het Lefebredok. — Méér dan woorden het doen kunnen, illustreeren deze foto's den volkomen stilstand van het bedrijf in de Antwerpsche havens sinds de bezetting der stad door de Duitschers.